

Bilag 6.

BUTIKSHANDELENS FÆLLESRÅD

København, den 28. februar 1963.

Som tilkendegivet ved statsministerens forhandling med erhvervenes repræsentanter den 4. januar 1963, er man fra butikshandelens side interesseret i og villig til at medvirke ved gennemførelse af foranstaltninger, som gennem en »helhedsløsning« kan føre til genoprettelse af balancen i dansk økonomi.

I den aktuelle situation kan folketinget alene vurdere, hvorvidt der – bl. a. gennem et udvalgsarbejde – kan opnås rimelige forudsætninger for en sådan »helhedsløsning«.

Vi finder anledning til at påpege en række bestemmelser, specielt i de to forslag vedrørende prislovgivningen, som efter vor mening bør have til konsekvens, at forslagene enten helt udgår eller gives et ganske andet indhold.

Det er fra regeringens side understreget, at »helhedsløsningen« tilsigter lige behandling af befolkningsgrupperne i social henseende. Vi må heroverfor fremhæve, at medens der tilsikres lønmodtagere, herunder tjenestemænd, lavtlønstillæg og fortsat støtte til landbruget – og det er ikke vor opgave at gøre indvendinger herimod – vil forslag til lov om pris- og avancementstop betyde indkomststop for industri, håndværk og handelsvirksomheder uanset social placering. Såfremt »helhedsløsningen« fører til en neddæmpning af forbruget, som regeringen hævder, vil konkurrencesituationen yderligere skærpes, og følgen vil da for de nævnte befolkningsgrupper – uanset social placering – ikke blot betyde indkomststop, men reel indtægtstilbagegang.

Lovforslaget har derfor ikke den hævdede principielle balance imellem befolkningsgrupperne som udgangspunkt.

Vi må endvidere advare imod forslag til lov om pris- og avancementstop af den grund, at det – som det vil være regeringen og

samtlig politiske partier velbekendt – ikke lader sig administrere af Monopoltilsynet på forsvarlig måde, idet man ikke råder over det nødvendige apparat hertil.

Butikshandelen ønsker ikke at være undergivet tilfældighedens lov, og det ganske uanset, om man heroverfor vil anføre, at loven på grund af manglende effektivitet da i praksis kun kan volde begrænset gene.

Når man i lovforslagets § 1, stk. 1, anfører, at priser gældende pr. 25. februar 1963 ikke uden Monopoltilsynets tilladelse kan forhøjes udover, hvad der svarer til beløbsmæssige stigninger i indkøbs-, transport- og driftsomkostninger, ligger heri en for alle parter uønsket fastlåsning af avancementstrukturen. Hvem, der nævnte dato har solgt til lave priser, skal fortsætte hermed, og hvem, der har solgt til højere priser – f. eks. på grund af et andet tidspunkt for varernes hjemtagelse – kan fremdeles gøre det. Samtlige måske 20.000 handlende, som i januar/februar traditionsmæssigt afholder udsalg, kan kun efter indhentet tilladelse fra Monopoltilsynet bringe udsalgssperioden til ophør.

Ifølge forslagets § 1, stk. 2, må heller ikke de pr. 25. februar 1963 beregnede absolutte bruttoavancer forhøjes uden Monopoltilsynets godkendelse med tillæg udover beløbsmæssige stigninger i transport- og driftsomkostninger. Det forudsættes endvidere i stk. 3, at lønglidning ikke indregnes, og virksomhederne skal til enhver tid kunne godtgøre, at priserne beregnes i overensstemmelse med bestemmelserne i § 1.

Det bør stå lovgivningsmagten klart, at lige så vel som Monopoltilsynet ikke råder over det nødvendige apparat til administration af loven, vil erhvervslivet ikke have mulighed for at foretage prisberegninger efter den i forslaget angivne kalkulationsmetode, og altså heller ikke kunne præstere den be-